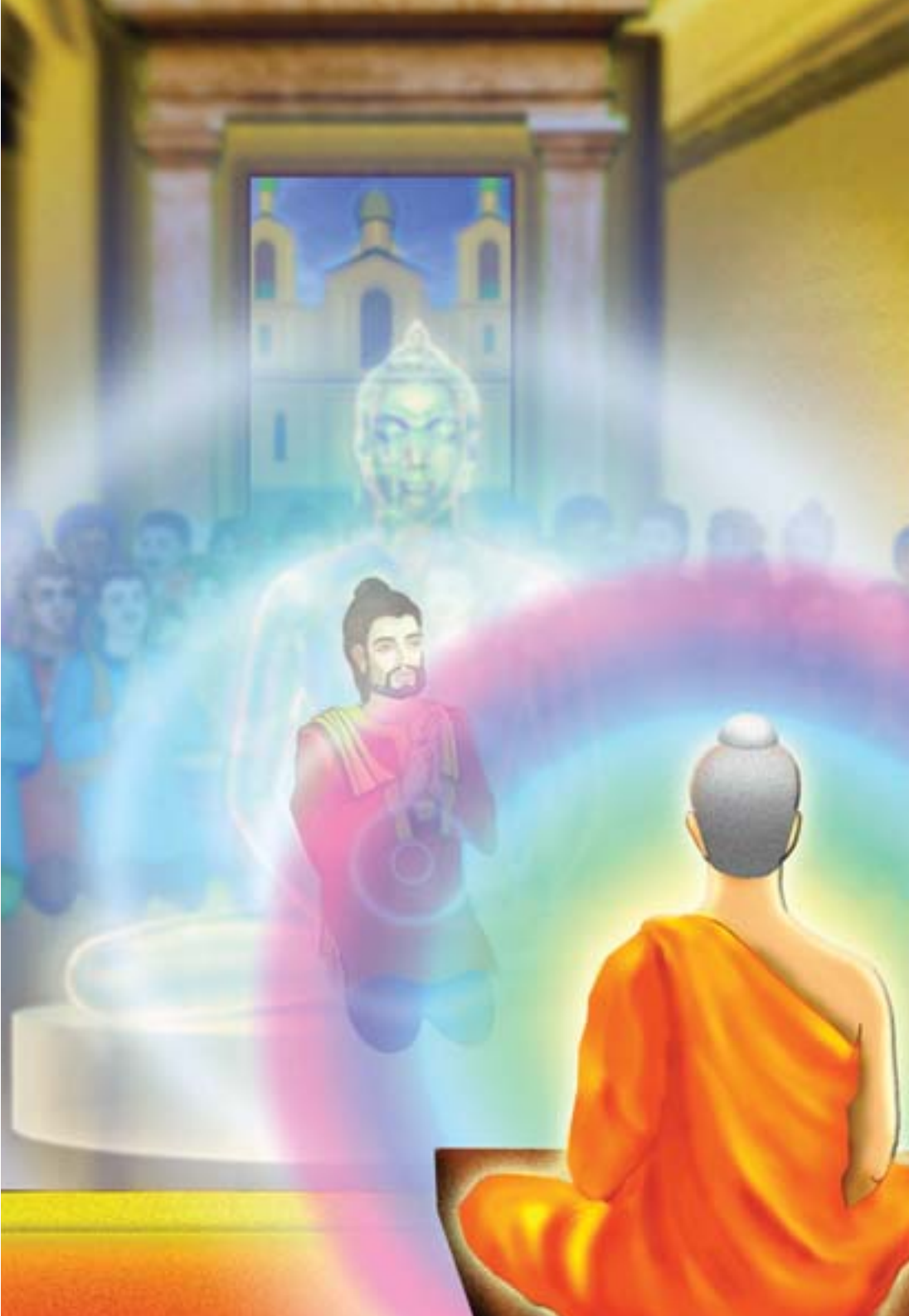

๒๒

ผู้ข้ามพ้นวิญญะ

ค้นหาความทะยานอยาก เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ เป็นเหตุให้บุคคลต้องเร่ร่อนไปในภพน้อยใหญ่ ใครถูกค้นหาครอบงำแล้ว จิตของผู้นั้นย่อมวิ่งพล่านไปในอารมณ์ต่างๆ อันเป็นบ่วงแห่งมาร ที่หมู่สัตว์ติดข้องอยู่ และย่อมเข้าถึงความโศกสิ้นกาลนาน ส่วนผู้ใดขุดรากเหง้าแห่งตัณหาได้ ได้ชื่อว่าตัดเครื่องผูกแห่งมารได้ ย่อมล่วงพ้นความโศก ความทุกข์ทั้งหลายย่อมตกไป เหมือนหยาดน้ำที่กลิ้งตกไปจากใบบัว

ผู้ข้ามพ้นวัฏณะ

๒๓๓

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นความดีอันยิ่ง และเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการเกิดมาเป็นมนุษย์ โดยหมั่นฝึกฝนอบรม กาย วาจา ใจ ของเราให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ การที่เราได้ปฏิบัติอย่างนี้ ถือว่า ได้ปฏิบัติตามคำสอนของ พระลัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ชื่อว่า “ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท”

ชีวิตมนุษย์นั้น พื้นฐานของชีวิตมีแต่ความทุกข์ทรมาน ทรมานจนกระทั่งเกิดความเคยชิน บางครั้งถือเป็นเรื่องปกติ มีทั้งทุกข์ที่ติดตัวมาและทุกข์ใหม่ที่เข้ามา รวมทั้งหมดทำให้ชีวิตเป็นทุกข์

ดังนั้น เมื่อพื้นฐานชีวิตมีความทุกข์ กิจที่ต้องทำ คือ “กิจที่มุ่งดับทุกข์ เพื่อให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง ได้ข้ามพ้น วัฏสงสารไปได้”

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสสาเหตุของความทุกข์ไว้ว่า

“ตัณหาความทะยานอยาก เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ เป็นเหตุให้บุคคลต้องเร่ร่อนไปในภพน้อยใหญ่ ใครถูกตัณหาครอบงำแล้ว จิตของผู้นั้นย่อมวิ่งพล่านไปในอารมณ์ต่างๆ อันเป็นบ่วงแห่งมาร ที่หมู่สัตว์ติดข้องอยู่ และย่อมเข้าถึงความโศกสิ้นกาลนาน ส่วนผู้ใดขุดรากเหง้าแห่งตัณหาได้

ผู้ข้ามพ้นวิภว

๒๓๘

**ได้ชื่อว่าตัดเครื่องผูกแห่งมาร ย่อมล่วงพ้นความโศก ความทุกข์
ทั้งหลายย่อมตกไป เหมือนหยาดน้ำที่ตกลงจากใบบัว”**

เมื่อสาวไปดูถึงต้นเหตุ ในที่สุดเราก็จะพบว่า ต้นเหตุของความทุกข์ทรมานทั้งหลายนั้น ล้วนมาจากความทะยานอยากทั้งสิ้น พญามารนั่นเองที่เอาความอยากมาบังคับสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้เป็นไปตามอำนาจ ใครตกอยู่ในอำนาจจะต้องประสบกับทุกข์รำไปไม่มีวันจบสิ้น

ผู้รู้ทั้งหลาย มีพระลัมมालัมพุทธรเจ้าเป็นต้น ได้แสวงหาวิธีการดับทุกข์โดยดับที่ความอยาก แล้วก็พบวิธีการว่า “ต้องทำนิโรธ” คือ ทำใจให้หยุด จึงจะดับความอยากได้ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านได้สอนวิธีการหยุดใจไว้ว่า “เบื้องต้นต้องตั้งสติให้ดีก่อน แล้วก็หยุดความอยากทั้งหลายโดยเอาใจที่ฟังชาน คิดไปในเรื่องราวต่างๆ มาหยุดมานิ่งไว้ในที่ตั้งถาวรของใจ คือ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗”

การหยุดใจทำง่ายๆ โดยการวางใจเฉยๆ ให้นิ่งๆ พอใจกลับเข้าที่ดั่งเดิมในปริมณฑล ก็จะค่อยๆ ตกตะกอน ค่อยๆ ใสขึ้นๆ บริสุทธิ์ขึ้น บริสุทธิ์ในระดับที่สามารถเห็นความบริสุทธิ์ผุดเกิดขึ้นมาเป็นดวงใส ความบริสุทธิ์นี้นำมาซึ่งความสุขกาย

ผู้ข้ามพ้นวิญญะ

๒๓๕

สุขใจอย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อนเลย เกิดขึ้นในยามที่ใจนิ่ง
ทั้งความคิดทั้งมวลมาอยู่ในแหล่งที่ปลอดความคิด ปลอดความ
กังวล

ยิ่งใจของเราหยุดนิ่ง ยิ่งมีความสุขและเข้าไปสู่ความ
บริสุทธิ์ที่ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกระทั่งหลุดพ้นจากความไม่บริสุทธิ์
เข้าไปถึงจุดที่มีความบริสุทธิ์อันสูงสุด ที่ความบริสุทธิ์นั้น
ประกอบเกิดขึ้นเป็นกายที่สวยงาม ได้พุทธลักษณะสมบูรณ์ด้วย
ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ เพียบพร้อมไปด้วยความ
สุขอันเป็นนิรันดร์ กายที่ประกอบไปด้วยความบริสุทธิ์นี้ เรียกว่า
“ธรรมกาย” ธรรมกายหรือกายธรรมเป็นกายที่จะข้ามพ้น
วิญญะได้

ในสมัยพุทธกาล มีนักปราชญ์ผู้รู้ที่ปรารถนาจะข้ามพ้น
วิญญะ ได้เพียรพยายามประพฤติธรรม บวสรงงูชาสังคัคค์ลีธิ
อย่างเคร่งครัด และก็แสวงหาความรู้มาตลอดชีวิต เพื่อให้
พบทางออกจากภพสาม แต่ไม่พบวิธีการที่ถูกต้องสมบูรณ์ ที่จะ
นำตนให้พ้นไปจากสังสารวัฏได้จริงๆ จวบจนกาลล่วงเลยมาถึง
ขณะสมัยที่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น ท่านจึงได้เข้าไป
กราบเรียนถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงวิธีการที่จะข้ามพ้น
วิญญะว่า

ผู้ข้ามพ้นวัฏฏะ

๒๔๐

*“ข้าพระพุทธเจ้ามีนามว่า ปุณณกะ มีความประสงค์ใคร่จะถามปัญหาพระองค์ ผู้หาความหวาดหวั่นมิได้ พระองค์ทรงมีพระพักตร์เบิกบานไม่เคร่งเครียด มีวรรณะผ่องใส มีพระปัญญากว้างขวางลึกซึ้งทรงรู้เหตุที่เป็นรากเหง้าของสิ่งทั้งปวง ข้าพระพุทธเจ้าขอลุลถามปัญหาว่า บรรดาหมู่มนุษย์ในโลกนี้ คือ ฤๅษี กษัตริย์ พราหมณ์เป็นจำนวนมาก อาศัยอะไรจึงบูชายัญยวงสรวงเทวดา ขอพระองค์โปรดตรัสบอกความข้อนี้ด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์ปัญหาว่า “หมู่มนุษย์เหล่านั้นอยากได้ของที่พวกตนปรารถนา ซึ่งล้วนแต่ยังเป็นของที่มีความเสื่อมความชรา ทำให้แปรเปลี่ยน เพราะอาศัยความอยาก จึงบูชายัญยวงสรวงเทวดา”

ปุณณกะได้ทูลถามต่อว่า “หมู่มนุษย์เหล่านั้น ถ้าไม่ประมาท ในยัญของตน จะข้ามพ้นชาติและชราได้หรือไม่ พระพุทธเจ้าข้า” พระลัมมัลลพุทธเจ้าตรัสตอบว่า “หมู่มนุษย์เหล่านั้นมุ่งลาภที่ตนหวัง จึงพูดสรรเสริญการบูชายัญ รำพันถึงสิ่งที่ตนปรารถนา ก็เพราะอาศัยลาภ เราตถาคตกล่าวว่าผู้บูชายัญเหล่านั้น ยังเป็นคนกำหนดยินดีในภพ ไม่อาจข้ามพ้นชาติชราในวัฏฏะไปได้”

ผู้ข้ามพ้นวัฏฏะ

๒๔๑

ปณณกะผู้เป็นปราชญ์ทูลถามต่ออีกว่า “ถ้าผู้บูชายัญ
เหล่านั้นข้ามพ้นชาติชราเพราะยัญของตนไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ใครเล่าในเทวโลก หรือมนุษย์โลกจะข้ามพ้นชาติชราในวัฏฏะได้”

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “ความอยากซึ่งเป็นเหตุให้
ดิ้นรนทะเยอทะยานของผู้ใดไม่มี เพราะได้เห็นแจ้งธรรมที่ยิ่ง
และหย่อนในโลก เราตถาคตกล่าวว่า ผู้นั้นมีจิตสงบระงับแล้ว
ไม่มีทุจริต ความประพฤติชั่วอันจะทำให้จิตมัวหมองดุกดวนไฟที่
จับเป็นเขม่าไม่มีกิเลสอะไรมากระทบ เมื่อหมดความทะยานอยาก
จักข้ามพ้นชาติชราในวัฏฏะไปได้”

ครั้นพระบรมศาสดาทรงแก้ปัญหาอันลุ่มลึกที่
ปณณกะได้ทูลถามแล้ว ปณณกะเป็นผู้มีดวงปัญญาสว่างโพลง
เป็นปัญญาบริสุทธิ์ที่เข้าใจเนื้อความของพระผู้มีพระภาคเจ้าได้
อย่างแจ่มแจ้ง ท่านมีธรรมจักขุบังเกิดขึ้น ทั้งจักขุ ญาณ ปัญญา
วิชา อาโลโก แสงสว่างที่ไม่มีประมาณได้ขจัดความมืดในจิตใจ
ของท่านให้หมดสิ้นไป จนสามารถรู้แจ้งเห็นจริงในสรรพสิ่ง
ทั้งหลายไปตามความเป็นจริงได้ และกิเลสอาสวะถูกขจัดไป
สิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ในครั้งนั้น

เมื่อได้บรรลुเป็นพระอรหันต์แล้ว ได้ดำรงอัตภาพจน
หมดสิ้นอายุขัย ครั้นดับขันธก็ปรินิพพาน ถอดกายธรรมอรหัต

ผู้ข้ามพ้นวัฏฏะ

๒๔๒

เข้าสู่อายตณนิพพานไป ถ้าใครได้เข้าถึงธรรมกาย ปฏิบัติจนมาถึงกายธรรมอรหัต การไปสู่อายตณนิพพานก็อยู่ในวิสัยที่สามารถทำได้ อายตณนิพพานซึ่งเป็นสถานที่มีความบริสุทธิ์ล้วนๆ ก็จะต้องดูกายธรรมอรหัตไปสถิตอยู่ ณ ที่นั้น นี่คือวิธีการที่จะข้ามพ้นวัฏฏะ ซึ่งต้องดำเนินจิตเข้าไปในหนทางแห่งความบริสุทธิ์ที่เรา กำลังปฏิบัติกันอยู่ในขณะนี้ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต เป็นกิจที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตของมนุษย์ทุกๆ คนในโลก เป็นสิ่งที่ควรจะทำให้ความสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

เกิดมาถ้าได้เข้าถึงธรรมกาย เกิดมาชาตินี้ถือว่าคุ้มค่า เพราะชีวิตมีแก่นสาร พบแก่นของชีวิตที่ประกอบไปด้วยความบริสุทธิ์ล้วนๆ ๔๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นร์ พระธรรมชั้นร์ทั้งหมดมารวมกันเป็นธรรมกาย เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย ให้จิตใจเกิดว่า สิ่งที่เรา กำลังปฏิบัติและหนทางที่กำลังดำเนินอยู่นี้ เป็นสิ่งที่ประเสริฐดั่งงาม ถูกต้องแล้ว ให้มีความปีติ มีความภาคภูมิใจ ตั้งใจปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน จะได้ทำพระนิพพานให้แจ้ง และขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปด้วยกายธรรมอรหัต ทำได้อย่างนี้ จึงจะข้ามพ้นจากภพชาติชรา มรณะ และวัฏสงสารไปได้

